

ע"פ 17969/11/17 - גל גדליה רודא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 17969-11-17 רודא נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקש (המערער)	גל גדליה רודא
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

המבקש הורשע בהליך בבית משפט השלום במסגרת ת"פ 49544-11-10, הגיש במסגרת התיק שבכותרת ערעור על הרשעתו ועל גזר הדין, וביום 7.3.18 בוטלה הרשעתו.

ביום 12.3.20 הגיש המבקש בקשה שהוכתרה כבקשה "לפי תקנות העיון", דהיינו לפי תקנות בתי המשפט ובתי הדין לעבודה (עיון בתיקים), תשס"ג-2003 (להלן - **תקנות העיון**), בה מלין המבקש על כי העיון בתיק הערעור ובתיק בית המשפט מתאפשר באמצעות כניסה למערכת "נט המשפט" גם ללא סיסמה או הרשאת כניסה ובניגוד להוראות תקנות העיון המחייבות הגשת בקשה לעיון והחלטה שיפוטית המתירה את העיון בתיק. המבקש טוען כי האפשרות המוקנית כיום לכל המעוניין לעיין בתיקיו, הן זה שבבית משפט השלום והן זה שבבית המשפט המחוזי, גורמת לו לנזק תדמיתי שאין לו שיעור ומנציחה כנגדו משקעים ופגעים למרות שהרשעתו בוטלה. על כן עותר המבקש להורות ליחידת נט המשפט לחסום את העיון בתיקי המבקש לכל מי שאינו צד בהם.

המשיבה מתנגדת לבקשה. לטענתה, עתירת המבקש היא, למעשה, להטלת צו איסור פרסום בדיעבד ובאופן המנוגד לעקרון פומביות הדיון. לטענתה, הגישה לתיקי המבקש מאפשרת עיון בהחלטות אך לא בכל מסמכי התיק, ובכך נשמר האיזון בין האינטרסים המעורבים.

לאחר שנתתי דעתי לעמדת המבקש, לעמדה המנוגדת של המשיבה, להוראות החיקוק הרלבנטיות ולפסיקה, מצאתי כי אין עילה לבקשה וכי דינה להידחות.

על תיקיו של המבקש לא הוטל צו איסור פרסום.

העיון בהחלטות שבאותם תיקים מתאפשר מכוח תקנה 2(ב) לתקנות העיון.

העיון בתיקים, לרבות במסמכים ובמוצגים בהם, אינו אוטומטי וטעון היתר של בית המשפט, כקבוע בהסדר שבתקנה 4 לתקנות העיון.

ראשית לכל דיון, נראה לי כי אין לבית המשפט סמכות לחסום את העיון בהחלטות שבתיקי המבקש. קבלת בקשה לחסום העיון בתיקים מכוח תקנות העיון יש בהם פרדוכס וסתירה פנימית. תכליתן של התקנות היא, בהעדר מניעה חוקית, עיון ולא חסימת עיון (לעניין זכות העיון על פי התקנות ראו בג"צ 5917/97 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח' נ' שר המשפטים ואחרים [פורסם בנבו]).

שנית, ובכך העיקר, המבקש מצא לתת לבקשתו "לבוש" משפטי של בקשה לפי תקנות העיון אך למעשה ומבחינה מהותית מבקש הוא לצוות על איסור פרסום ההליכים שהתקיימו בעניינו בבית משפט שלום ובערעור בבית משפט מחוזי. משום כך, המבחן להחלטה בבקשת המבקש אינו בניתוח בקשתו לנוכח תקנות העיון, אלא בחינת בקשתו לנוכח הנושא העקרוני הידוע והוא פומביות הדיון. יישום העקרונות שנקבעו בדיון (בחוק ובפסיקה) בעניין פומביות הדיון, יש בהם להביא לדחיית בקשתו. לא עלה בידי המבקש לבסס בקשה לאיסור פרסום ההליכים הנוגעים לו, לרבות איסור פרסום שמו, דהיינו לחריגה מהעיקרון החשוב של פומביות הדיון (ראוי לעיין בפסק הדין בבג"צ 5870/14 **חשבים ה.פ.ס מידע עסקי בע"מ נ' הנהלת בתי המשפט** [פורסם בנבו] (12.11.15)).

בעניין זה אביא אך החלטה אחת מיני רבות:

"לא אחת נקבע בפסיקתו של בית משפט זה כי יש לפרש את החריגים לכלל פומביות הדיון על דרך הצמצום (ראו: בש"פ 1770/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (5.3.2010); בש"פ 197/12 חדד נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (16.2.2012)). כדי לגבור על הכלל הקובע את פומביות הדיון על הנאשם להראות שהפרסום יביא לפגיעה חמורה החורגת מן הפגיעה הנגרמת לכל נאשם באופן אינהרנטי כתוצאה מקיומו של הליך פלילי נגדו." (בש"פ 1262/19 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.2.19)).

יפים דברים אלה גם לעניינו של המבקש.

אשר על כן, אני דוחה הבקשה.

ניתנה היום, י' אייר תש"פ, 04 מאי 2020, בהעדר הצדדים.

